

Skoroletní 2021

aneb

*Metuje – tak jak ji neznáte a i
další kratochvíle*

Skoroletní

12. – 13. 6.

Sobota 12. 6.

Probouzím se do sobotního rána. Kouknu na protější stranu na hodiny 4:30. Ne, nespletla jsem se. V těle mám zakódované hodiny a již po několikáté se mi stalo, že se i bez budíku probudím na čas, tedy pokud mám někam namířeno. Náš rychlík vyjíždí z hlavního nádraží v 6:06 - čtete správně. Důvodem, proč jsme nevyjeli včera a dneska lámeme rekordy ve vstávání je doprava. V pátek nic nejede, takže je víkendový spoj, jede ještě jeden vlak někdy ve tři odpoledne - a tak je pomalu nejvyšší čas vyskočit z povijanu a připravit se na výsadek.

Včera jsem si vše podstatné připravila, a tak popijím ranní kávu a nemám žádný spěch. Kdybych byla bývala tušila věci následující, tolik bych s přípravou na výjezd z bytu neotálela. V klídku dojezu k výtahu do metra a ejhle - ono nejede! Celý víkend je na metru C výluka! Již včera mi něco říkalo, že si mám dané zkontrolovat, leč nakonec k tomu nedošlo. Poklidný start výletu je rázem pryč a stávají se z něj dostihy. Sjíždím z proseckého kopce co nejrychlejším tempem k Novovysočanské. Ještě, že to není obráceně a já ten kopec nemusím šlapat nahoru! U metra se ocitám kolem 6:15 a po bleskurychlém zhodnocení celé situace pokračuji na kole až k „Hlaváku“. Takhle brzo ráno je minimální doprava, a tak, než bych naložené kolo dostala do metra, zaparkovala do vagonu metra, a zase se dostala na povrch, navíc takže je metro B a nejbližší k Hlaváku Náměstí Republiky, je ranní projížďka Prahou i celkem příjemná a pomalu i rychlejší.

Na Hlaváku již na lavičce sedí Dig a bedlivým okem sleduje tabuli hlásající odjezdové nástupiště. Máme namířeno nejdříve rychlíkem do Trutnova (pozor na Turnov!) a zde hodláme přestoupit na místní lokálku do Adršpachu.

Kola jsou naložena kupodivu bez problému, jízdenky jsem zakoupila už v týdnu, nic tedy nechybí - jedeme.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	0	0	0	20

Cílem naší dvoudenní výpravy byla řeka Metuje, ale pak se to trochu zvrtl... Ale popořádku:
Lek.

Název řeky **Metuje** pochází původně z názvu Methuja, což má být z praindoevropského *medh - „prostřední“. Kdo neví, Metuje teče mezi Úpou a Orlicí, je

tedy uprostřed. Podle legendy pochází její název ze spojení slov „med tu je“. Řeka Metuje teče jako levý přítok Labe v severovýchodních Čechách. Určitou svou částí zasahuje i do Polska a její povodí má rozlohu úctyhodných 607,6 km². Tolik něco pro poučení.

Přesunuli jsme se k pomocné info tabuli mezi nástupiště 3 a 4, a cvak, je tam číslo nástupiště odkud jede náš vlak. A protože jsme v Čechách, a navíc na Hlaváku, výtah je nedostupný sen a eskalátor směrem nahoru je vypnutý. Takže odstrojit kola, postupně všechno vyvláčet nahoru, provizorně nandat na kola a popojet k pravděpodobnému místu spočinutí služebního vagónu.

Řazení vlaku jsme načetli na tabuli, tak snad to tak bude. A jak to odhaduji, přijede vagón se služebním oddílem právě do místa, kde je ocelová konstrukce nosníků střech zpevněna příčnickem. Tento je vodorovný, dolní část je cca 50 cm nad podlahou a horní necelý metr. Mezi ním a hranou nástupiště je asi metr místa. Pro nastoupení a vystoupení pasažérů s bagáží je toho místa málo, ale dá se to. Pro nakládku do služebáku je to úplně vyloučeno. Kromě toho, dle Murphyho zákonů bude vchod do služebáku právě zde.

Něco selhalo. Vrata služebního oddílu asi o metr minula zúžený prostor. I tak je to tu pro manévrování úplně pitomé. A když k tomu přičtete zmateně pobíhající a překážející cestující...

Naloženo, místo v kupé zabráno, je čas se fyzicky i psychicky zhroutit. Mám za sebou 2 perné týdny jak pracovní, tak co se týká příprav na výjezd. Z minulých zpráv si jistě pamatujete, že jsem se pustil do generální opravy, až repase, těžce poškozené Mašinky. On by to takový problém nebyl, ale ve všem figuruje čas. V práci je takové tempo, že na cokoliv soukromého absolutně není čas a doma, máje neustále za krkem Mladého pána, toho také moc stihnout nejde. A nejhorší je cokoliv na Mašinku kupovat. Jistě, stačí udělat seznam a vyrazit do oblíbené prodejny. Ne tak v době Covidu. Protože jsou prodejny uzavřeny a některé dokonce přestaly existovat, nezbývá než

nakupovat on-line. Ano, pohodlné, odkudkoliv, ale... Za prvé všechno podstatně dražší (hodně dělá doprava) a za druhé žádný nákup není v jednom e-shopu. V každém mají jen něco a každý má různou dodací dobu. A to nemluví o věcech, které nejsou v dosahu zdejšího trhu. Pak se čas protahuje i na měsíc.

Mašinku jsme naposledy opustili ve značné části rozpracovanosti. Od té doby se změnila spousta věcí. Ze servisu jsem dovezl přední kolo s novým generátorem, novým výpletem a řádně vycentrované. A vzhledem k ostatnímu nechutně čistě. Bohužel jsem dovozem ztratil celý montážní den.

Dále je hotová plechařina paluby včetně důkladně zatvrdlého vnějšího laku. Také dorazila většina součástek. Takže začíná kompletace.

Už od minula, kdy jsem dělal kam až mi stačily díly, trčí do prostoru dva svazky drátů od osazení řídítek – tlačítka, boční výstraha, brzdové spínače a další. Teď jako první musím osadit spodek paluby, kde budou všechny vypínače a přepínače. A že jich bude! Vyžaduje to změna koncepce. Jakmile byly vypínač a ostatní pevně na svých místech začalo zapojování. Také úžasně. Od „projektování“ uplynulo přes půl roku a na zaručeně zapamatovatelné věci si nemůžu vzpomenout. Navíc musí dráty, které odsud vyvěrají směřovat do míst, kde budou zapojeny jejich druhé konce. Po dvou montážních dnech (cca 6 reálných hodin) se tato část podobá splašenému dikobrazovi. A když jsem pak díl přišrouboval na jeho místo začal jsem mít dojem nestihnutelnosti. Mezi tím jsem přišel o další montážní dny úplným vysílením díky dění v práci i doma. Prostě jsem neměl sílu. Za další 3 montážní dny zmizely dráty uvnitř paluby zapojeny na svá místa. Doufám, že jsou zapojeny správně. Nemám žádnou možnost to ověřit. Další dva dny padly na mechanické osazení horní a zadní části paluby. Chybí přední část, ale ta se musí nejdříve osadit. Týká se přední výstrahy, předního pozičního a předního hlavního světla. Jenže aby toto mohlo proběhnout, nejdříve se musí hlavní světlo upravit. Má napájení a ovládací tlačítko. Oboje musím předělat tak, aby napájení bylo přes vypínač v palubě a šlo přes úpravu napájení ze 6V na 5V (ti, co se zabývají elektronikou vědí, jaké vopruz je snížit napětí o jeden volt, pokud možno beze ztrát). Tlačítko musí být vyvedeno na levou stranu řídítek. Další montážní den pryč. Pomalu připravuju Lenku na to, že to nestihnu. Není ráda. Problém je v tom, že na dvoudenní výjezd se spaním venku nemůžu použít svůj druhý stroj pokřtěný na „Trolejbus“. Mechanicky není způsobilý na převoz výpravní bagáže a nejde to změnit.

Další den. Přední část paluby namontována, osazena, zapojena. Probíhá vyzbrojení a osazení nové schránky na hlavní baterii, nově sídlící na předním nosiči. A pak první elektrické testy. To se vezme laboratorní zdroj, zapojí se místo hlavní baterie, nastaví se na něm takový proud, aby unesl jednu LED diodu a postupně se zapínají a vypínají všechny spínače, tlačítka a přepínače. Když to všechno vyjde, proud se nastaví na poloviční oproti hlavní baterii a znovu.

A jsou tam chyby. Není nutné je teď aktuálně řešit. Jde o nabíjení obou hrajítek. Zatím jsem je testoval doma a při nízkém výkonu vydržela hrát 3 dny. Až pojedeme, tedy pokud..., proběhnou testy při akustickém reálu. A pokud dohrají a vybijí se, o nic nejde. Jinak všechno vypadá nadějně.

Následující den byl rodinou zrušen, protože bylo nutné jít na společenskou večeři. Zbývají poslední dva dny. Při přepojování elektroniky výstrahy jsem ji poškodil. Když ji v útrokách poškádlím, bliká. Tlačítkem na řídítkách ji lze zablokovat, ale nejde spustit. Nevadí, mám ještě jednu. Po montáži výborně reaguje na zapínací a vypínací povely, ale neblinká, jen svítí. Už nemám čas to řešit. Zbývá poslední, ale důležitá část. Schránka na telefon, tlačítka pro jeho ovládání, jeho připojení k nabíjení z palubní sítě. Ano, je to provizorně hotové, tedy bude k dispozici navigace. Je tu zlom. Mašinka může i takhle rozpracovaná vyjet. Volám to Lence a prosím o zajištění začátku výpravy, protože já to nedávám.

Poslední montážní den. Zadní část celého stroje. Zadní svazek bezvládně visí nad zadním blatníkem. Je připraven pro zapojení k budoucímu nosiči. Ted' není možné dokončit záď. Nový nosič je v nedohlednu a na starý nejde přidělat panel se zadní výstrahou a brzdovými světly. Poziční zůstalo na svém místě i s původním přívodem. Takže zadní svazek je smotán pod přední část nosiče a z něj připojeno zadní světlo. Konec, víc toho neudělám.

Kontrola: předepsané osvětlení funguje, výstraha v předu a na bocích sice jen svítí, ale v zásadě funguje, nabíjení telefonu funguje, výstup na „lustr“ do koupelny funguje, nabíjení palubní sítě z generátoru funguje, nový cyklocomputer funguje (akorát jej neumím ovládat), měření palubní sítě funguje, řazení a brzdy fungují, parkovací brzda taky. Jediné, co je pro výjezd špatné je prasklý zadní nosič. Ale vím o tom a budu se snažit být něžný. Jsem úplně vyřízený, o únavu se můžu klidně opřít, pálejte mě oči, končetiny jak z těžkého kovu. Ani nevím, jak jsem zabalil a nakoupil jídlo... Jsem na mě zítra zvědavěj. Tentokrát jedeme opravu brzy. Vlak odjíždí 6:06.

Jak proběhla noc nevím. Telefon se mě pokoušel asi nějakou dobu přimět k vědomí. Pomohl až štulec pod žebra od mojí milované a zahučení něco o sobcích. Vypotácel jsem se z ložnice, zcela automaticky, bez zásahu vědomí, se oblékl, a vyrazil do sklepa. Mašinka stála od včera připravena, jen jsem ji odpojil od pozemního nabíječe a vyvezl pod schodiště. Sejmul bágly, protože s nimi to po schodech prostě nedám, vše pozamykal, uložil klíče do bágků, ty vyvlekl ke vchodu, vrátil se pro Mašinku, vyrval ji po schodech nahoru a vyvezl před vchod. CVAK!! Sakra, zaklapnul se mi vchod. A klíče jsou v bágkách a ty jsou v baráku. Teda to jsem kus vola! Taková pitomá chyba. A co huř, všechno, co na palubě může dojít k úhoně při dopravě vlakem (obě hrajítka telefon a ostatní) jsou bezpečně uloženy v bágkách. Fakt skvělá situace. Zazvoním. Jinak to nepůjde. Doufám, že nevzbudím Mladého pána. Je 4:57. Jinak se po dojezdu asi postěhuju někam pod most. Dvakrát krátce jsem ťukl o tlačítko zvonu. Po chvíli se z mluvítka ozvalo nesrozumitelné

zahuhlání. Poprosil jsem o zabzučení, že jsem si zaklapnul klíče. Ozvalo se zavrčení, ale bzučák zámku se rozezněl. Nestihl jsem poděkovat, hned se ozvalo část prasknutí sluchátka o vidlici. Jsem definitivně vzhůru. Bágly jsem naložil na kolo a vydal se na Hlavák.

V cestě mám nechutný kopec Francouzskou nahoru. Oproti očekávání jsem jej vyjel nějak nápadně hladce. Asi ještě spím... Pak sjezd na Vinohradskou, po ní dolů k Muzeu a odtud 100 metrů po magistrále, odbočka na podzemní stanoviště taxi a jsem tu.

Vylovil jsem náhubek, nasadil si ho, čert, aby ta opatření vzal, a dovedl Mašinku k hlavním tabulím. Jsem tu brzy, je čtvrt na šest. Je tu volná lavička, tak doodpočívám ráno. Možná, že jsem i zaspal, protože najednou vidím přicházet Lenku. Zbytek je popsán na začátku. Dig.

Cesta proběhla bez jakýchkoliv rušivých zážitků, popíjíme červené, klábosíme a před námi je vidina dvou dní na kolech, pokud možno mimo civilizaci. Lek.

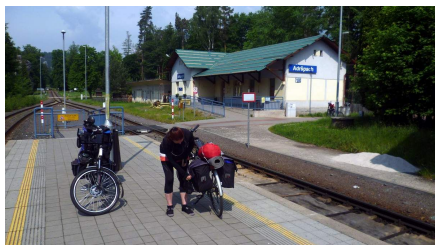
Lenka se pochlubila novým tabletem, který vyvezla s tím, že jej připojím k našim stránkám a cloudu, kde jsou obrázky a kostry zpráv a naučím ji používat to. Spustila jej, a hle, oni jsou to jabka. Ok, aspoň se drží svého zavedeného systému. Telefon má taky jablečnej. Než jsem se stačil zorientovat, vyskočila hláška, že „Baterie 1%, zařízení bude za 30 sekund vypnuto.“ Pěkná práce. Nevadí, Lenka vyvezla Power banku se solárním nabíjením. Propojíme to a bude vše, jak má být. A tu máš, čerte kropáč, ani banka neviděla nabíjecí kabel. Hmm, tak nic. Myslím, že dáreček, který pro ni vezu, odvede svou práci. Dig.

Rychlík zvolna přešel do režimu courák, staví na každé mezi, ale i tak běží všechno, jak má. I přestup s koly v Trutnově proběhl jak po másle. Jenom nápad na cestu do Adršpachu dostalo kromě nás víc lidí s kolama a tak je tu trochu těsno.

Za okny místního couráku se pomalu vlní krajina a začíná docela „kopcovatět“. Čím se více blížíme k Adršpachu, tím jsou kopečky více a více protkány skalami s roztočnými útvary. A já opět žasnu, jak je to Česko Krásné. Adšpach – pro nás konečná stanice, vystupujeme. Lek.

Na nástupišti pořádně nastavujeme kola, předávám Lence její novou sluneční elektrárnu, dříve zmíněný dáreček, společně ji instalujeme a připravujeme se k rozjezdu. Je krásně. Svítí slunce a je relativní teplo.

Ještě by to chtělo obchod. Nechtěl jsem vláčet záložní potraviny přes půl republiky. Dig.

Opouštíme nádraží a porozhlížíme se po obchodě. Marně. Kam oko dohlédne penzion, hotel, restaurace a opět penzion, hotel, restaurace. Skanzen pro turisty. Tedy, místním to zde vůbec nezavidím. Pokud zde nějací zbyli. Zdejší starosta zřejmě nemá žádnou koncepci anebo jej, jako mnohde jinde, převálcovaly finance... No nic, někde cestou určitě nakoupíme.

Vydáváme na cestu. Dnešním cílem je řeka Metuje. Dig nás k ní neomylně vede. Lek.

Rozjezd je celkem fajn. Začínáme dolů. Je to sice pro nás málo obvyklé, ale vlastně pokud jedeme po proudu řeky, mělo by to tak být. Jen se mi nezamlouvá, že ve vzduchu cítím vodu. Ano, víme o ní, předpovědi ji hlásily. Ale až na odpoledne. Je před jedenáctou. Asi bychom měli nějak pohnout, protože moknout uprostřed skal se mi moc nechce. V civilizaci se vždycky najde kus přečnívající střechy... Zvyšujeme rychlost. Dig.

Ne na dlouho. Do cesty nám vstupuje velmi příjemně vyhlížející restaurační zařízení Skalní mlýn. Ani jsme se příliš nemuseli domlouvat již sedíme pod obrovitým reklamním slunečníkem na terásce a dáváme si první orosené. Právě včas. Obloha se dost kaboní. Tedy z tohoto mráčku zaprší. A taky že ano a jak! Jako když vylijete konev vody. Kola stěhujeme pod ještě větší slunečník a my se přesouváme do útrob Skalního mlýna. Venku se z oblohy nepřestává lít voda. My mezitím v klidu konzumujeme jak točené, tak i něco k snědku. Dig si dal smažák a já česnečku.

Lek.

Tady se musím svěřit s tím, že mě zlobili. Na tabuli měli napsaná žebra. A jak víte, za nimi bych putoval světakraj (samozřejmě na kole). Ale tady, že ještě nepřišel kuchař, ještě se neví, jestli se vůbec budou podávat v poledne, že nejsou v marinádě tak dlouho, jak si zasluhují, že je mnoho objednávek na obědy (v lokále je nás přibližně deset, 6 jich čeká bez konzumace až přestane pršet) ... Ztratil jsem trpělivost a objednal si smažák. Je mi jasné, že se do žebek kuchařovi nechce.

Dig.

Vše bohatě zaléváme – zřejmě jsme si vzali příklad z oblohy...

Po hodině přestává pršet, platíme nemalou útratu (za 2 hodinky ve dvou a s polovičním jídlem 630 Kč)

Hotel Skalní mlýn

Hotel Skalní mlýn
Adršpašské hotely s.r.o. / Hotel Skalní mlýn
Klášteří 225
550 01 Broumov
IČO: 28789377 DIČ: CZ28789377

HS2021000297
12.6.2021 13:05:37 Stůl: R2

položka	cena
7l Budvar 0,5l (55 Kč/l)	385 Kč
1 ks Česnečka (69 Kč)	69 Kč
1 ks Smažený syr, hranolky (179 Kč)	179 Kč
DPH	daň celkem
10%	22,55 248
21%	66,82 385

Celkem

633 Kč
24,35 €

STORYOUS.

Účtenka vystavena v běžném režimu.
Označení provozovny: 11
Označení pokladního zařízení: HS
FIK: c2128a19-3b3c-42ea-989a-a51f47826abf 01
BKP: 3d0d46dd-b16c-1775-66dc-323b-4faeb5f4-b78315c6

a vydáváme se mokrou silnicí podél Metuje. Míjíme zejména zemědělské farmy s jejich charakteristickou vůní – mnohem příjemnější než výpary z aut na silnicích – a obdělaná pole.

Lek.

Chvílema jsme se honili s lehkooděncem, který dostal nápad opustit svou skupinku a předjet nás. A to zrovna ve chvíli, kdy jsem čekal na Lenku, než se vymotá z jeho skupinky. Poodjel ne víc než 10 metrů dopředu a zezadu mě dojela Lenka. A jak byla rozjetá z předjíždění, stačilo mi přišlápnout, srovnat s ní rychlost a maníka před námi za pár sekund dohnat a předjet. V zrcátku vidím, že nepochopil, co se stalo. Předjely ho dvě velké šlapací věci. Pokusil

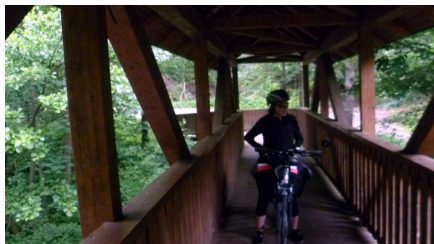
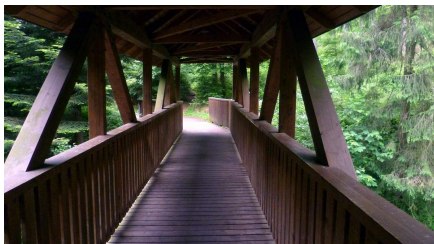
se přidat, ale to jsme už dosáhli provozní přejezdové rychlosti 28 km/h a začali se mu vzdalovat. Pak přišel vyhoup a protože jsme se neráčili namáhat, podřadili jsme a zpomalili. Ten za námi dřel jako Bulhar, dojel nás a předjel. Jenomže to už jsme na vršku a nemilosrdně jsme ho nechali za sebou a rychle se mu vzdalovali. Byla to úsměvná hra. Ale věci kolem nám neunikají.

Dig.

Ujeli jsme tak v naprosté pohodě asi 20 km. Dig zastavil a začal cosi lovit na palubě v telefonu. Sáhnu tedy i po svém a sakra! Nemám jej s sebou! Zůstal ve Skalním mlýně, kde jsem ho dala nabíjet. Celkem s obavou sděluji tuto ne zrovna příjemnou zprávu Digovi. Bez jediné výčitky otáčí kolo a jedeme zpět. Mám ještě snahu o to, aby zde na mě počkal, ale toto okamžité zavrhuje: „Ty jsi pamatuješ, jak jsme sem jeli?“ Kroutím hlavou a mám k danému dost značné pochybnosti. Moc pozor jsem totiž nedávala. Jsem zvyklá, že navigace je Digova doména a vždy nás neomylně někam dovede. Někdy i tam, kam potřebujeme. Takže jeho spolujízdu přijímám a patří mu za ni velký dík. No, ale 20 kilometrů je 20 kilometrů.

Blízko to opravdu nebylo. Vyzvedla jsem nešťastný telefon a jedeme stejnou cestou zpět. Opět zemědělské farmy, opět obdělávaná pole. Na konci naší duplicitní jízdy ovšem Dig mění směr a dostáváme se po jiné cestě blíže k Metuji. A přírodní krása začíná. Řeka teče poměrně hlubokým korytem, které vrací v ozvěně hukot a šplouchání vody. Tu hluboká tůň, tu vycínající kameny, přes které se valí voda. Vše je záramováno do spoustu odstínů zeleně v podobě stromů, trávy ba i květin. A cyklostezka. Citlivě vsazená kolem řeky s přechodovými krásnými dřevěnými krytými mosty. Prostě paráda.

Tu a tam se objeví na břehu řeky chatka, ale není jich zde mnoho, a tak i ty tady dokreslují půvab řeky.

Po drahné chvíli je cyklostezka nahrazena silničkou. I když se nepochybně jedná o silnici 4 třídy, je zde její místo. Řeka se dál klikatí v její blízkosti a burácí ve svém lety vytvořeném údolí. Nemůžu se na tu krásu vynadívat. Metuje rozhodně stojí za cyklojízdu. Jak jsem posléze zjistila na internetu, zejména v jarních měsících nabízí i kolem 70 km nepřilíš obtížného toku i pro vodáky.

Krásy řeky Metuje nahrazuje krása zdejších městeček. Nejdříve se zastavujeme v Teplicích nad Metují, následuje Police na Metují, Česká Metuje a pokračujeme přes Hronov (ano, je to ten Jiráskův) a i místem, které má poetický název „Peklo”. Lek.

Přestože máme „Peklo“ v názvu klubu, a tedy jej považujeme za svého zřizovatele, tak ani zde, v této pobočce nás nechtějí. Dig.

Nezapomeneme opět přibrzdit v okolní restauraci. Opět došlo i na pivo. Dig jedno velké a jedno malé, já jsem se spokojila s jedním velkým....

Navečer se dostáváme do Nového města nad Metují. Nazývá se rovněž Českým Betlémem. Krásné starobylé náměstí, zámek a výhled do krajiny. Opět je se na co dívat.

Jen škoda, že už je po šesté hodině večerní a zavírací doba atrakcí je dávno pryč. Prohlížíme si tedy město i zámek zvenčí a po chvíli jej přes zámeckou zahradu opouštíme do polí, kde budeme hledat dnešní přírodní ložnici. Netrvalo dlouho a máme ji. Pokosená louka daleko od stromů a daleko od lidí, zato v blízkosti vodárny.

Postavili jsme doupě právě včas – začíná krápat. Takže hurá do spacáku, zítra je taký den.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu	
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C	
Černčice	55,4	91,5	91,5	16,5	27	- 12

Ráno, neděle 13.6.

Ráno mě probudil budík. Je 6:30. Rozhlédnu se kolem a uvědomím si, že dnes by opravdu zrovna v tuhle hodinu zvonit nemusel... Dig něco mručí o mém druhém faux pas na téhle výpravě a já raději mlčím. Má bohužel pravdu, Nenapadlo mě to proklaté zvonění zkontrolovat, používám je zcela výjimečně. A tak raději jde na obchůzku ven, mě neznámo kam. Vychutnávám si ráno ve spacáku. Probuzení v přírodě mě pokaždé dostane. Není nad snídani v trávě, nejlépe na hony vzdálené od civilizace. Ptáci se překřikují s bzucením hmyzu (nemám na mysli komára) nebo s cvrlikáním cvrčků.

Lek.

A co prckové, ty jsi náhodou nezahlédla?

Dig.

A vždy, když si vychutnáváme snídani připravenou z těžce dovezených zásob a popijíme uvařený čaj či kávu, je mi skvěle.

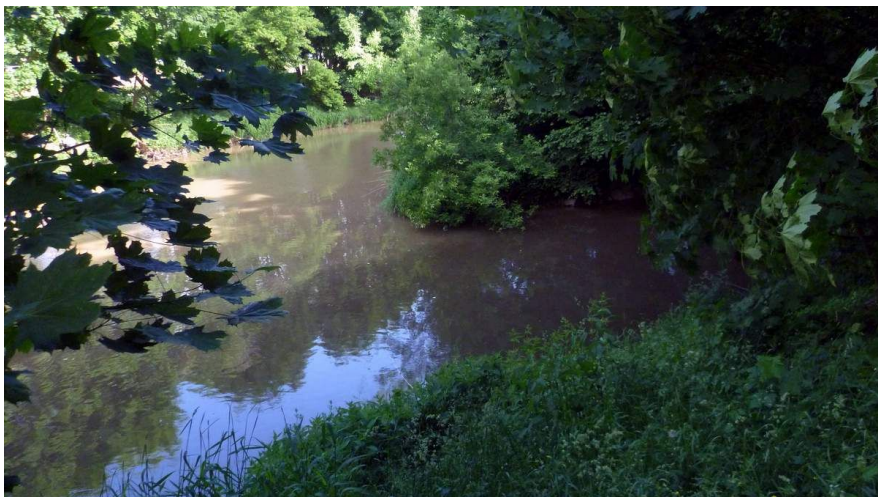
Celá slavná civilizace, termíny, požadavky, příkazy, nařízení, zákony – to celé v tuto chvíli ustupuje krásě okamžiku. Kromě udržování mého těla ve zdravém a přípustném tvaru, kromě poznávání nových míst, je tato dimenze třetím důvodem mých vyjížděk. Svoboda. Zde, na kole v přírodě, mě nikdo nikam nehoní, nic nepotřebuje a já mohu na chvíli vypnout... Tyto okamžiky se mi pak vracejí v době, kdy jsem v plném zápřahu a pomáhají mi ten tlak zvládnout...

Ale to jsem se poněkud rozepsala. Klasicky balíme naše doupě – už to máme secvičeno - a hurá do sedel. Je krátce po osmé a za hodinku na naší ložnicové louce nebude po přenocování ani stopy.

Jedeme stále podél Metuje, nyní už docela obstojné řeky. Po asi 15ti kilometrech jízdy mi Dig ukazuje místo původně plánovaného noclehu. Musím konstatovat, že to opět vybral skvěle. Nebýt mého zapomenutého telefonu, tento nocleh bychom v pohodě zvládali.

Podél Metuje jsme se přiblížili až k Jaroměři, projeli parkem město a Dig velí k pauze u odpočívadla. Proč ne. Vydám se na obchůzku místa a ejhle nápis u mostu mi sděluje, že řeka, u které odpočíváme změnila své jméno – Labe. Sdělím tuto novinku Digovi a jdeme pěšky proti proudu řeky asi 50 metrů. A máme ho. Soutok Metuje a Labe. Lek.

Trochu jsem studoval, jak je to s těmi názvy a soutoky. Odporníci na slovo sťatí v této problematice, u soutoku vždy uvádějí jako první jméno průchozího toku. V tomto případě by to tedy mělo znít soutok Labe a Metuje. Zatím jsem nestihl zjistit jaká jsou pravidla pro pokračování jména toku. Tak snad příště. Dig.

Dané náležitě foto dokumentujeme a u odpočívadla zapíjíme červeným vínem. Co s načatým dnem? Počasí je akorát na kolo – ani zima, ani vedro, čas máme skvělý a Dig nadnesl, že bychom mohli dojet do Kolína. Kouknu na mapu – je to docela daleko. Po cestě máme ovšem v Hradci Králové možnost volby – Pardubice, náš originál cíl, jsou přece jen blíže a z nich jedou rychlíky do Prahy. Z Kolína navíc jedou i panfáky, tedy minimální pakárna kolem kol...

Pojedeme a uvidíme. Po cyklostezce kolem Labe se tak dostáváme až do Hradce Králové. Je kolem poledního a mě vyhládlo. Nacházíme se sice v centru Hradce ale za prvé, je

doba pocovidová a za druhé je neděle. Místo restaurace tak nacházíme jediné, co je otevřené - místní nemocnici. Vzpomínám si, že před lety jsem zde byla coby pacient...

Zastavujeme tedy až za městem, nejdříve na odpočívadle, posléze i u kiosku

a doplňujeme energii. Nic obědového - párek v rohlíku, chleba a šunka a káva. Nemáme dokonce chuť ani na pivo. Obloha se kaboní a docela fouká.

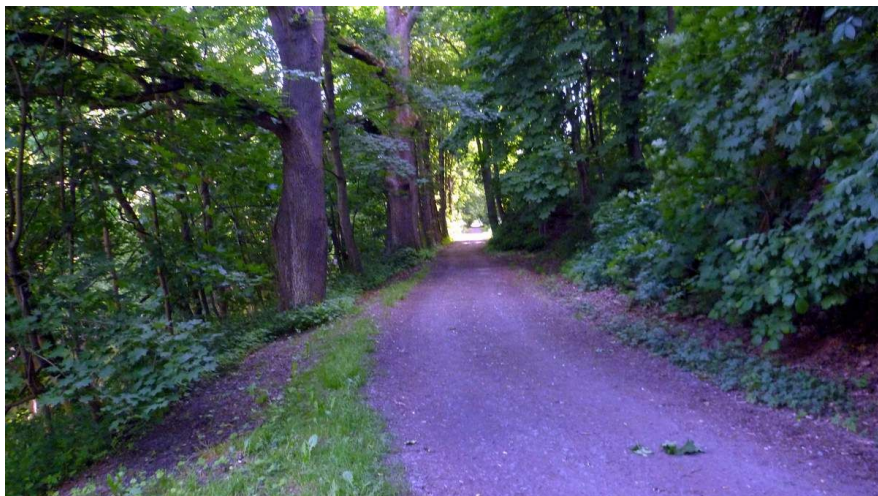
Po občerstvení padlo definitivní rozhodnutí - jedeme do Kolína. Dig nás svou navigací neomylně vede. A tak jsme Labe vyměnili za Opatovický kanál. Lek.

Opatovický kanál je umělé vodní dílo. Začíná u jezu před Vysokou nad Labem a zpět do **Labe** se vlévá za Semínem. Vytváří tak přeponu **pardubického** oblouku **Labe**. Dnes **kanál** měří 32,69 km, ale kdysi býval o něco delší, přibližně 35 km. (dál je dané možno nastudovat např. ve Wikipedii, ale osobní průzkum je nejlepší...)

Míjíme celou řadu vesnic, obydlí i samot či polosamot a já vždy koukám kolem, jak lidé v Čechách žijí. To, co většinou vidím, mě uspokojuje. Domy jsou většinou udržované a opravované. Mnohé mají celou řadu vymožeností - fotovolt, bazén, terasa či pergola s venkovním grilem a ty zahrady! Většina majitelů domů si na nich zřejmě zakládá svou pověst - jsou mnohdy velmi krásné a nápadité.

Pokračujeme tedy kolem té krásy dál směr Kolín.

Je kolem druhé odpoledne a mě opět kručí v žaludku. Hledám vesnickou hospodu, takovou, kde dobře vaří a současně nám to nezruinuje rozpočet (vzpomínka na věřejšek). I nacházíme dané ve vesnici Semín. Jejich kuřecí řízek s bramborovým salátem a přesně vychlazenou Vineou (všimněte si – opět žádné pivo) doporučuji všem. Královsky jsme se najedli, a to za poloviční cenu než včera, a opět do sedel. Je ovšem zima a hodně fouká. Ujždíme tedy, co to dá. Kolín je totiž zatím v nedohlednu...

Po drahné době vidím komín. To je Kolín. (*Kolín, komín, žádný rozdíl. Dig.*) Sláva! Je opravdu docela chladno, a navíc tachometr se přehoupl přes číslici 100. Těším se do vlaku, a hlavně do vany. Horká koupel je pro mě po dvou dnech v přírodě hotový balzám... Ale nepředbíhejme.

Dojeli jsme na nádraží, cestou ještě byla komplikace v podobě schodů téměř do nebes a hledání vhodného přejezdu k nádraží. Také nákup jízdenek docela drhnul.

Krátce po sobě teď odjíždějí dva rychlíky a dva couráky. Rychlíky mají vyprodaná místa na kola, a tak pojedeme courákem. Tady, protože je to panfák, s kolama problém není. Akorát musíme dávat pozor na směr vlaku. Odjíždějí dva, skoro současně, jeden přes Český Brod, ten chceme, a druhý přes Nymburk a v tom bychom nejspíš přenocovali. Ochota pokladní k našemu odbavení je rovná nule. Na každou věc se musíme ptát 2x. Mezi řečí z ní vypadlo, že má po směně a chce zmizet. Kdyby nezdržovala zbytečnostmi, už mohla být pryč. Nakonec máme žádané – dvě jízdenky pro nás i kola osobákem na Masaryčku.

Ještě doprava na nástupiště a již sedíme v docela plném vlaku a míříme ku Praze. Tím, že jsme místo rychlíku zvolili obyčejný příměstský vlak zastavujeme i na místech, o kterých jsem dříve neměla ani tušení, že existují. Tyto typy vlaků mají pro nás ovšem jednu výhodu, která i toto vynahradí. Z perónu přejedete bez jakéhokoliv odstrojování všeho, co máte s sebou, přímo do vlaku. A tak sedíme na místě blízko všech nahromaděných kol, popíjíme opět červené ze zásob a kladně hodnotíme uplynulé dva dny.

Lek.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu	
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C	
Praha	49,5	205	109	16,2	11	- 17

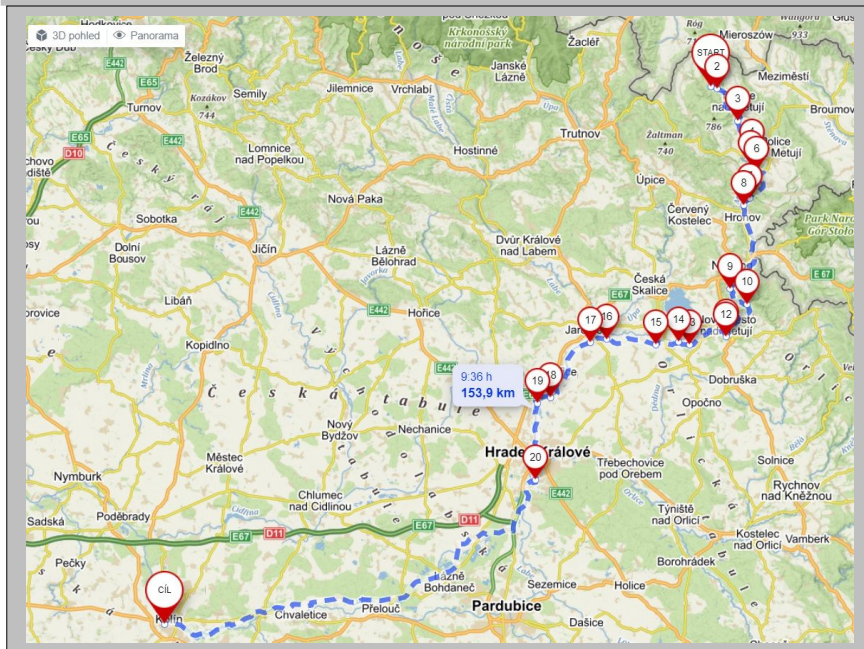
Celková technická data:

Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž
Příště

Dva Skoroletní...: Dig a Lenka

200 km
MikroExpedice

Trasa výpravy

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Vlad'ka (Vlo), Jarda (Jaš), Dig (Dig), Kachna (Jař), Lenka (Lek),
Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

A nakonec?

Byla to jedním slovem skvělá dvoudenní výjízka. Těším se na další.

Lek.

Tak já jsem byl velmi příjemně překvapen celou trasou. Nějak si nevybavuju něco takhle pěkného, a to i přes zádrhel se 40 km zajižďky a vysokou denní kilometráží (mimo Expedice, tam se to stává i častěji). Navíc předu blahem nad chováním Mašinky. Přes prasklý nosič a skutečnost, že ji

vlastně asi čtvrtina nefunguje, jela nádherně, nová zařízení se chovala lépe než v „projektu“ a co je nejvíc – přes trvalé nabíjení telefonu, v němž celou cestu běžela navigace, tedy proudový žrout jak blázen, jsem po dojezdu zjistil, že z hlavní baterie nebylo vůbec nic. Všechno pokryl nový generátor. Kromě toho jsem ovládl nový cyklocomputer, a přišel jsem na to, že denní data mohu díky telefonu na palubě ukládat rovnou na web. Jsem nadšen až tak, že se budu muset jít opít...

Dig.

© Hell's Tour_{club} 2021
Dig & Lek
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz